

EFE

El resultat del 12 de març, que no preveia ni el mateix PP, han desconcertat tothom. S'imposa una revisió profunda de l'esquerra espanyola. Però els anomenats nacionalismes perifèrics també s'hauran de ressituar. EL TEMPS ofereix un repàs al nou panorama polític i un recull d'articles d'opinió que l'analitzen.

La majoria absoluta tan balde-
ra aconseguida pel PP i l'en-
fonsada del PSOE i d'*Iz-*
quierda Unida han tirat per terra
totes les prediccions fetes abans de
les eleccions. Segurament, ni José
María Aznar podia imaginar que
aconseguiria uns resultats tan ex-
tremadament aclaparadors.

La satisfacció i sorpresa en les fi-
les dels conservadors espanyols
s'ha convertit en desconcert —quan
no en desesperació— entre la resta
de partits de tot l'estat. El daltabaix
del PSOE, que va cobrar-se la pri-
mera víctima la mateixa nit electo-
ral, amb la dimissió de Joaquín Al-
múnia com a secretari general, ja
ha provocat la convocatòria d'un
congrés, el mes de juliol, per a in-
tentar redreçar la situació. I ja cal

que hi dediquin esforços, perquè
més que de gran victòria popular,
s'ha de parlar d'enfonsament del
PSOE i d'IU. Entre totes dues for-
macions han perdut (gairebé a
parts iguals, per tant, molt més
greu per a la formació de Francesc
Frutos) 3.272.711 de vots respecte
a les eleccions del 1996. Mentre
que el PP ha aconseguit arrasar
amb només 514.330 vots més d'in-
crement des del 1996.

El 'wait and see' de Pujol. Si-
gui com sigui però, el nou panora-
ma de la política espanyola ha deixat
en fora de joc gairebé a tothom.
A Catalunya un exemple del des-
concert generalitzat són les decla-
racions de Jordi Pujol, l'endemà de
les eleccions, que utilitzà l'expres-

sió en anglès "*wait and see*" (es-
perar i veure), per descriure el posi-
cionament de Convergència i Unió.
Aquesta formació haurà de revisar,
com a mínim, les seves estratègies
polítiques. La campanya de Xavier
Trias, basada en la importància de-
cisiva de CiU a Madrid, ha deixat
de ser vàlida. També és cert que,
malgrat algunes previsions (fins
i tot dins de la mateixa coalició)
que veien en l'ex-conseller de Pre-
sidència Trias un cap de llista amb
certes dificultats per a resistir la po-
laritat entre el PP i el PSOE, la pèr-
dua progressiva de vots de CiU de-
tectada en les eleccions municipals
i autonòmiques sembla haver-se
estancat. La coalició ha aconseguit
15 diputats (un menys dels que te-
nia) amb gairebé 965.000 vots. Són

186.000 menys que el 96, una xifra semblant als perduts en les municipals i autonòmiques.

Seguint l'onada de creixement de l'estat, el PP ha aconseguit els seus millors resultats a Catalunya. Josep Piqué ha pogut desactivar les previsions del vidalquadrisme, que auguraven el fracàs del PP de Catalunya si mantenia un discurs espanyolista moderat. I Piqué també ha aconseguit reforçar l'espai polític dels conservadors al Principat, amb quatre diputats més (i un total de 12), un dels quals a la circumscripció de Girona, on els populars mai no havien obtingut representant.

El PSC continua com a primera força en les eleccions a les Corts, però ha perdut prop de 400.000 vots des del 1996. Iniciativa per Catalunya-Verds, tot i perdre més de 170.000 vots, aconsegueix mantenir un dels dos diputats i comença a cicatrizar la ferida de l'escissió anguitista d'EUiA, que es queda sense espai polític.

ERC, amb una augment de 26.000 vots, consolida el seu espai polític però no acaba de fer l'enlairament anhelat pels seus dirigents i que, per 9.000 vots a la circumscripció de Barcelona, els ha impedit aconseguir el segon diputat.

En aquest context de nous equilibris polítics, tant CiU com PP s'han mostrat prudents abans de fer cap pas. Des de l'executiu espanyol ja s'ha invitat els nacionalistes a participar en la governabilitat de l'estat. Una oferta que no ha estat descartada des de Catalunya, on el mateix Jordi Pujol sí que ha refusat qualsevol possibilitat de crear fronts contra ningú. Una declaració de principis que impossibilita, ara per ara, la proposta que ERC ha tomat a posar sobre la taula: la formació d'un govern català tripartit entre CiU, PSC-Ciutadans pel Canvi i ERC. Una idea que ara el líder del PSC-CpC, Pasqual Maragall, no veu amb mals ulls.

Tot i la incertesa del moment, no

és gens descartable que el nou govern del PP opti per fer certes concessions a CiU, per evitar un front comú i més bel·ligerant a Catalunya. Un front que s'afegiria a la pressió existent ja en les relacions amb el govern basc, l'únic punt de complicació que avui pot tenir José María Aznar.

El Pacte de Progrés ensopega a les illes. La victòria del PP es va fer tan evident a Balears que la consigna seguida per tot el Pacte de Progrés va ser que "no és extrapolable". És a dir, que les majories polítiques de cadascun dels tres consells insulars i, sobretot, del Parlament balear i del Govern, de caràcter progressista, nacionalista i ecologista, no estaven en dubte. En el PP, Jaume Matas optà per la calma a l'espera d'esdeveniments: "demanam reflexió als partits del Pacte de Progrés", va dir.

Totes les mirades, el dilluns, es concentraren en l'anàlisi que feia

ELS PARTITS MÉS VOTATS A LES CAPITALS DE COMARCA

Partit més votat:

■ PP ■ PSC ■ CiU

Municipi (Comarca) % vot % abstenció

Municipi (Comarca)	% vot	% abstenció
Valls (Alt Camp)	35	35
Figueres (Alt Empordà)	32	19
Vilafranca del Penedès (Alt P.)	34	34
La Seu d'Urgell (Alt Urgell)	34	40
Pont de Suert (Alta Ribagorça)	49	30
Gualadada (Anoia)	40	34
Manresa (Bages)	38	36
Reus (Baix Camp)	34	39
Tortosa (Baix Ebre)	31	37
La Bisbal d'Empordà (Baix E.)	38	33
Sant Feliu de Llobregat (Baix L.)	40	33
El Vendrell (Baix Penedès)	38	35
Barcelona (Barcelonès)	31	34
Berga (Berguedà)	41	37
Puigcerdà (Cerdanya)	34	40
Montblanc (Conca de Barberà)	41	36
Vilanova i la Geltrú (Garraf)	38	35
Les Borges Blanques (Garrigues)	44	36
Olot (Garrotxa)	45	34
Girona (Gironès)	32	33
Mataró (Maresme)	37	33
Amposta (Montsià)	41	35
Balaguer (Noguera)	37	33
Vic (Osona)	45	34

CATALUNYA

ILLES

PAÍS VALENCIÀ

Tremp (Pallars Jussà)	42	36
Sort (Pallars Sobirà)	43	31
Banyoles (Pla de l'Estany)	49	32
Mollerussa (Pla d'Urgell)	43	33
Falset (Priorat)	37	24
Móra d'Ebre (Ribera d'Ebre)	41	28
Ripoll (Ripollès)	45	32
Cervera (Segarra)	36	34
Lleida (Segrià)	33	37
Sta. Coloma de Farners (Selva)	49	36
Solsona (Solsonès)	46	35
Tarragona (Tarragonès)	35	34
Gandesa (Terra Alta)	43	28
Tàrraga (Urgell)	43	34
Viella i Mig Aran (Vall d'Aran)	35	39
Sabadell (Vallès Occidental)	40	33
Granollers (Vallès Oriental)	35	34
Eivissa	50	41
Ciutat de Palma	53	41
Manacor (Mallorca Oriental)	59	45
Inca (Mallorca Septentrional)	57	33
Maó (Menorca)	45	39
Alacant (Alacanti)	55	31
L'Alcora (Alcalaten)	51	27
Alcoi (Alcoià)	50	27
Albocàsser (Alt Maestrat)	72	25
Cirat (Alt Millars)	55	24
Sogorb (Alt Palància)	57	17
Villena (Alt Vinalopò)	50	25

PAÍS VALENCIÀ

FRANJA

Vinaròs (Baix Maestrat)	52	30
Oriola (Baix Segura)	64	22
Elx (Baix Vinalopò)	51	26
Sagunt (Camp de Morvedre)	44	34
Liria (Camp de Túria)	50	31
Enguera (Canal de Navarès)	51	22
Cocentaina (Comtat)	50	21
Xàtiva (Costera)	52	32
Xiva (Foia de Bunyol)	50	26
València (Horta)	54	29
Dènia (Marina Alta)	50	30
La Vila Joiosa (Marina Baixa)	53	27
Castello (Plana Alta)	55	30
Borriana (Plana Baixa)	53	28
Requena (Plana d'Utiel)	54	30
Morella (Ports)	47	18
Ademús (Racó d'Ademús)	52	24
Alzira (Ribera Alta)	49	31
Sueca (Ribera Baixa)	44	30
Gandia (Safor)	54	25
Xelva (Serrans)	53	21
Ontinyent (Vall d'Albaida)	50	24
Aiora (Vall de Cofrents)	49	25
Asp (Vinalopò Mitjà)	50	14
Benavari (Baixa Ribagorça)	43	28
Fraga (Baix Cinca)	50	32
Tamarit (Llitera)	51	33
Vall-de-rores (Mataranya)	46	34

Unió Mallorquina (UM) dels resultats. Al cap i a la fi continua essent la peça clau de la majoria de centre-esquerra nacionalista, i és un partit de centre, que podria interpretar el resultat com una desautorització a l'esquerra. Res més lluny. Maria Antònia Munar, acompanyada per tota la direcció del partit, va fer una conferència de premsa, el dilluns a l'horabaixa, per expressar la seva satisfacció pels resultats del seu partit (UM aconseguí incrementar 1.300 vots) i per anunciar: "Aquestes són eleccions estatals, en què s'ha votat en clau estrictament estatal, amb una gran victòria del PP, al qual felicitem, gràcies a la bonança econòmica. No té res a veure amb la situació autonòmica, on el PP és oposició". El dia 14, al Parlament, tots els components del Pacte de Progrés, i UM, refermaren el compromís que van signar després del 13 de juny de 1999.

Tot i aquestes declaracions caldrà esperar per saber què passa. Segurament, en el rumb que prengui la política balear pesarà molt la manera com el govern central tracti el govern illenc, i també el paper que decidisqui interpretar el grup parlamentari popular. En altres paraules, si Madrid practica una política de bloqueig i de càstig i, per tant, oposició dura i total a Palma; o si els conservadors s'estimen més una oposició més constructiva i selectiva, amb la vista posada en hipotètiques aliances pel 2003. En qualsevol cas, el que és irrefutable és la rotunda victòria conservadora: 5 diputats per 2 el PSIB-PSOE, majoria a tots els municipis excepte Costitx i els senadors de les Pitiuses i Menorca que tothom pensava, inclosos els conservadors, que serien per a les candidatures unitàries de l'esquerra i el nacionalisme.

Quasi un rècord de Zaplana.

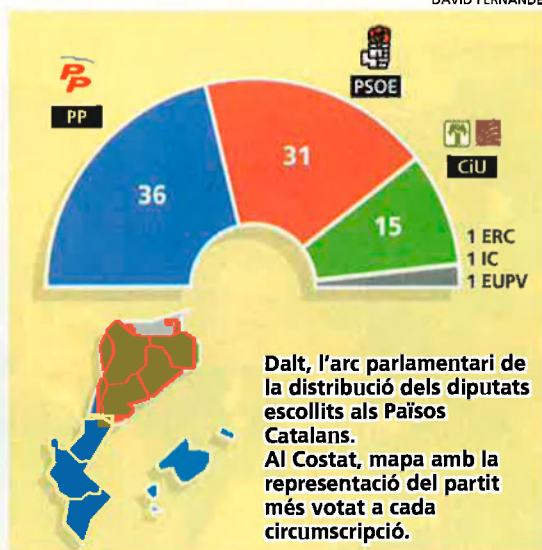
"Mai en la Comunitat Valenciana una formació havia obtingut uns resultats com aquests", sentenciava Zaplana en la seva primera compareixença després de les eleccions del passat dia 12. Malgrat que el PSPV-PSOE va obtenir en les eleccions de l'any 82 un 53,3% dels

vots emesos, per damunt del 52,2% obtingut per les hosts del president, la valoració de Zaplana posava de manifest que, contràriament al que assenyalaven molts analistes de la cosa pública, el PP no havia tocat sostre a les passades eleccions valencianes, en les quals va obtenir un 48,6% dels vots. La traducció en escons era de vertigen: el PP aconseguia 19 de les 32 actes que es disputaven al País Valencià i agreujava, de passada, la delicada situació que travessa la resta de partits valencians amb la modesta excepció del Bloc Nacionalista Valencià. L'augment de vots del PP ha estat molt menor que el d'escons, ja que aquest partit ha aconseguit tan sols 120.000 vots més que fa quatre anys. Però l'abstenció, que ha pujat sis punts respecte a fa quatre anys (26,6%), ha arrossegat milers d'antics votants d'Esquerra Unida i del PSPV.

La gestora del partit socialista, després d'algunes sorprenents vacil·lacions, hagué d'assumir les responsabilitats de la destrossa (va perdre 174.000 vots i un diputat) i anuncia un congrés per al pròxim mes de juliol. La fràgil situació de no bel·ligerància imposada per Cirià Ciscar ha botat pels aires i ha agreujat la lluita fratricida entre famílies que dessagna el partit des del congrés de juliol del 97. El precipitat acord al Senat amb Esquerra Unida realitzat a remolc de Madrid, després d'haver boicotat l'entesa valenciana, i una campanya electoral dissenyada totalment en clau espanyola no han estat les millors fórmules per a recuperar el vot perdut.

Qui tampoc ho tindrà fàcil després d'aquests resultats serà Esquerra Unida del País Valencià (EUPV), que ha perdut dos dels tres representants que tenia al Congrés i més de la meitat dels vots que va obtenir l'any 96 (ha passat de 286.000 a 140.000 vots). Curiosament, aquesta formació no ha tocat fons: ha obtingut 4.000 sufragis més que en les passades eleccions valencianes.

El Bloc Nacionalista Valencià ha estat l'única formació progressista que ha eixit indemne del pas de l'huracà PP. Amb 58.000 vots, un

2,41% del total, el Bloc ha duplicat amb escreix els vots obtinguts en les anteriors eleccions espanyoles. Lluny, però, de l'objectiu que Joan Francesc Mira esdevingués el primer diputat nacionalista valencià. Aquest partit continua amb el lent però constant augment del suport electoral, que es veu entrebancat per un vot útil que funciona menys en una cambra gairebé simbòlica com el Senat. Ferran Torrent, candidat a aquesta cambra per València, ha obtingut 58.000 vots, 19.000 més que la candidatura al Congrés per aquesta circumscripció. Un fet semblant ha passat amb el Front pel País Valencià, que ha aplegat 10.000 vots en les candidatures al Senat, 7.000 més que els obtinguts per al Congrés.

Els qui han patit un resultat catastròfic sense pal·liatius han estat els candidats d'Unió Valenciana, que han perdut la representació que tenien a Madrid des de fa quinze anys. Els últims batecs cavernaris imposats pel nou capítol del partit, Josep Maria Chiquillo, s'han mostrat, sense el suport mediàtic, menys efectius que en altres èpoques. Els 57.000 vots obtinguts per aquest partit (un 2,38% dels emesos al País Valencià) són possiblement l'últim episodi d'una formació que, dinamitada pel laboratori estratègic del president, camina inexorablement cap a la marginalitat política.

M. C. / M. P. / E. R.